

Školní rok 2020 / 2021

Maturity 2021

Děkujeme

SPŠ Edvarda Beneše a OA Břeclav

Adaptační kurz Je akce, kterou od školního roku 2004/2005 žáci prvního ročníku každoročně zahajují svoje studium na Obchodní akademii. Cílem tohoto seznamovacího týdne je vzájemné poznání žáků a třídních učitelů, práce s třídním kolektivem, nastavení pravidel třídy a navození pocitu pohody. Celý program je sestaven tak, aby se střídaly činnosti fyzicky či psychicky náročnější s uvolňujícími a zábavnými.

ADAPTAČNÍ KURZ 2020

Náš adaptační kurz, tj. seznamovák žáků prvních ročníků, proběhl 2. a 3. září 2020. Vzhledem k okolnostem se nejednalo o tradiční seznamovací týden mimo prostředí školy, ale o dva dny, které proběhly volněji a jejich hlavním programem byly seznamovací aktivity.

Většinu prvního dne jsme strávili v aule, kde s námi byli i dva žáci 4. ročníku. V první hře jsme měli vymýšlet přídavné jméno začínající na stejné písmeno jako naše křestní jméno (např. veselý Viktor). Ostatní si to museli pamatovat, postupně opakovat a vždy k tomu připojit ještě svoji dvojici slov.

Další aktivita, která mě zaujala, bylo to, že jsme dostali roli toaletáku a měli si utrhnout tolik, kolik si myslíme, že budeme potřebovat na opuštěném ostrově. Za každý obdélník jsme pak museli říct jednu informaci o nás. Takže ten, kdo si vzal nejmiň, to měl nejjednodušší.

Druhý den jsme byli venku na dvoře. Rozdělili nás na skupiny, v nichž jsme pak plnili různé úkoly. Např. jsme pomocí dvou provazů měli přenést kýbl s vodou z kruhu, který byl vytvořený na zemi. Já a ještě další tři holky jsme to zvládly až na čtvrtý pokus. Nebo z kruhu, který byl vytvořen ze švihadel, jsme měli poslepu vytvořit čtverec.

Procházeli jsme ale také „minovým polem“. Museli jsme najít správnou cestu, po které měla projít celá skupina. Kdo šlápl na minu, musel jít začít znovu. To byla opravdu sranda. Přenášeli jsme ale také pingpongový míček na provázcích po cestě, která byla vyznačena dalším provázkem.

Později jsme další aktivity dělali už společně jako třída, např. stáli na provazu a měli se bez mluvení seřadit podle abecedy tak, aniž bychom se přestali dotýkat nohama provazu.

Osobně si myslím, že jsme si to užili a hlavně se dozvěděli něco víc o sobě. Ale je mi líto, že nemohl proběhnout klasický adaptáček, na který jsem se těšila.

Veronika Klimešová, OA 1.A

Finanční gramotnost

Družstvo žáků 3. ročníku oboru obchodní akademie z naší školy ve složení Karolína Tomková, Veronika Zapletalová a David Pardovský zvítězilo v celostátním finále 10. ročníku soutěže Finanční gramotnost.

Soutěž *Finanční gramotnost* vyhlašuje MŠMT ČR. Realizaci po odborné, finanční a organizační stránce zajišťuje spolek METODICA, institut pro další vzdělávání, z. s. Odborným garantem je Evropská asociace finančního plánování ČR a hlavním partnerem Abeceda peněz, aktuálně největší program finančního vzdělávání v ČR.

Školní a okresní kola probíhala od listopadu loňského roku. Krajská kola se konala on-line v průběhu března letošního roku. To naše, kterého se zúčastnilo 15 středních škol z Jihomoravského, Moravskoslezského, Olomouckého a Zlínského kraje, proběhlo 29. března. Součástí byl znalostní test. Ten obsahoval např. otázky zaměřené na práva spotřebitele, rodinný rozpočet, investování i otázky týkající se úvěrů, finančního arbitra, existenčního a životního minima. Pro účast v krajském kole si žáci navíc museli připravit prezentaci na téma *Jak byste se chtěli učit o financích u vás na škole*. Tento kreativní úkol měl v celkovém hodnocení dvacetiprocentní váhu.

Budoucí mladí ekonomové z Břeclavi získali celkem 13,52 bodů (vítězná škola 13,84 bodů), obsadili tak druhé místo, díky němuž postoupili do celo-

státního kola spolu s dalšími jedenácti středními školami.

Pro online finále celostátního kola si zase museli připravit krátkou scénku znázorňující situaci z praktického života. Soutěžící dále odpovídali na odborné dotazy, které se vázaly právě k ní. Měli také možnost klást otázky Aleši Michlovi, členu bankovní rady ČNB.

Naši žáci z oboru Obchodní akademie obsadili společně se žáky z VOŠ a SPŠ Šumperk metu nejvyšší. Každý člen vítězného družstva získal poukázku na nákup knih v hodnotě 1 000 Kč.

Letošní ročník byl těžší než předcházející - žáci se nemohli osobně setkávat s vyučujícími ani mezi sebou, v důsledku distanční výuky i nouzového stavu se připravovali pouze na dálku.

Všem našim reprezentantům ještě jednou gratulujeme!

*Ing. Marcela Minářová
vedoucí metodické komise
ekonomických předmětů na OA*

Dalším oceněním úspěchu bylo jistě i přijetí soutěžících a jejich učitelek u místostarosty Břeclavi Mgr. Richarda Zemánka, které proběhlo 23. dubna 2021 na breclavské radnici.

Na bezprostřední pocity a zážitky ze soutěže Finanční gramotnost i celé organizace jsme se zeptali přímo soutěžících.

Co vás vedlo k tomu, že jste se do soutěže zapojili?

DAVID: První kolo soutěže ve finanční gramotnosti bylo povinné v předmětu DES (pozn. daňový a ekonomický seminář). To jsme ještě stihli napsat ve škole.

KAROLÍNA: Přesně. Všichni jsme si to měli vyzkoušet v hodině a paní učitelka Minářová pak vybrala tři nejlepší.

VERONIKA: My jsme v podstatě neměli moc na výběr...

Jak se vám spolupracovalo a připravovalo na soutěž na dálku?

KAROLÍNA: Bylo to složitější, ale dalo se to zvládnout. Při tvorbě prezentace do krajského kola jsme si rozdělili, co kdo zpracuje a potom jsme to dali nějak dohromady. Při soutěži bylo složitější, že jsme nemohli otázky v testu řešit osobně, ale volali jsme si.

DAVID: Podle mě byla spolupráce na dálku v případě této soutěže velmi náročná, hlavně u tvorby prezentace a poté následného vyplňování testu. Já jsem četl otázky holkám a po následné domluvě jsem zaškrtnl správnou odpověď.

VERONIKA: Ale nakonec jsme se domluvili. Podle mě to bylo úplně v pohodě.

Co vám na samotné soutěži přišlo nejsložitější?

VERONIKA: Určitě prezentace, kterou jsme měli vymyslet.

DAVID: Souhlasím. Téma bylo dost široké a úplně mě nenapadlo, jak prezentaci uchopit. Složitě byly i otázky v testu, byly totiž v širokém záběru. Tedy od obchodního práva, přes životní a existenční minimum, až po dluhovou past.

KAROLÍNA: Mně přišla nejslo-

žitější ta komunikace. Na ničem jsme se nemohli domluvit osobně a učitelé nám nemohli tolik pomoci s přípravou. Také jsem měla strach, jak ta soutěž bude vypadat v online podobě.

Co byl naopak nejzajímavější zážitek ze soutěže či přípravy na ni?

KAROLÍNA: Nejzajímavější byla diskuze se členem bankovní rady České národní banky Alešem Michlem. Mohli jsme se ho zeptat na otázky, které nás zajímaly. Dozvěděli jsme se třeba kolik má Česká republika zásob ve zlatě nebo kolik peněz je momentálně v oběhu.

DAVID: Velmi zajímavé bylo, jak samotná soutěž probíhala, jak měli pořadatelé zvládnutou organizaci a plynulost celé akce.

VERONIKA: Pro mě to až tak moc zajímavé nebylo. Nemám pocit, že bych se vyloženě dozvěděla něco nového.

Prezentace, kterou jste měli připravit, nese dost zajímavé téma. Jak by se tedy podle vás mělo o financích na naší škole učit? Případně na školách, základních i středních, obecně.

VERONIKA: Hlavně více prakticky.

KAROLÍNA: Přesně, podle mě by se měla ta teorie přenést i do praxe. Například si fiktivně vy-

zkoušet nákup cenných papírů nebo fiktivně obchodovat s krypto-měnou. Také by bylo dobré řešit, jak se dostat z tzv. dluhových pastí.

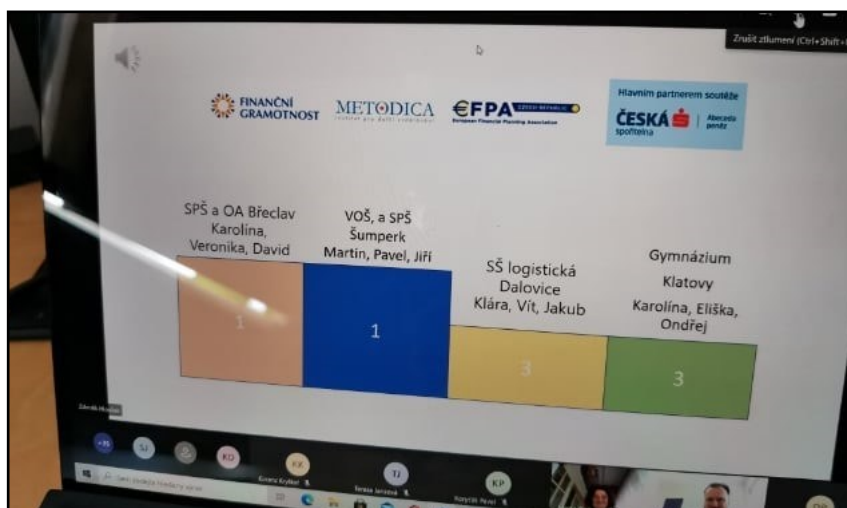
DAVID: Tomu se věnovala právě i naše prezentace. Pojednávala o tom, že by se na školách mělo více učit o novinkách na finančním trhu, například o již zmíněných kryptoměnach. Dále bychom v rámci praktické výuky rádi diskutovali s odborníky z oblasti finančního trhu.

Co byste poradili svým mladším spolužákům, aby i v následujících letech dosáhli taky tak skvělého výsledku?

KAROLÍNA: Hlavní je, aby si věřili. Samozřejmě se na to musí aspoň trochu připravit, ale podle mě to není potřeba nějak hrotit. Nejdůležitější je ale týmová spolupráce.

VERONIKA: Myslím si, že by se měli zajímat o to téma i mimo školu a hlavně mít nějaké všeobecné znalosti.

DAVID: Taky bych mladším spolužákům poradil čtení aktuálních článků, kterými ministerstvo financí informuje o změnách na finančním trhu, a další informace z internetu. Ale tento ročník soutěže byl opravdu velmi atypický, celý byl online, takže těžko říct, jestli jim naše rady můžou v dalších letech pomoci.

Další úspěchy našich žáků

Současná pandemická situace bez prezenční výuky soutěžím středoškoláků moc nepřála. Řada tradičních soutěží byla úplně zrušena a některé probíhaly pouze on-line. Distančně se konaly i ty, ve kterých žáci oboru Obchodní akademie ze SPŠ a OA Břeclav vystoupali až na stupně vítězů. Kromě soutěže Finanční gramotnosti šlo ještě o mezinárodní veletrh fiktivních firem v Ostravě a olympiádu v zeměpise.

Deset našich třetáků se se svou fiktivní firmou *Vinné mušky* zúčastnilo dvou mezinárodních veletrhů fiktivních firem – v Žatci a Ostravě. Na žateckém soutěžilo 61 firem z ČR a Slovenska o nejlepší webové stránky, vizitku, slogan a leták. Zasláné materiály posuzovali odborníci z praxe a samotné vyhodnocení proběhlo formou videokonference. Naším studentům se dařilo, na medailová umístění ale nedosáhli. Nejlépe dopadla tvorba webových stránek, ve které byli sedmí.

Zkušenosti však zúročili na ostravském veletrhu, na který se přihlásilo 23 firem ze čtyř států. Porota složená z učitelů zúčastněných škol hodnotila nejen elektronicky zasláné vizitky, slogany a katalogy, ale i on-line prezentace – v češtině a angličtině. Naši firmu prezentovali žáci David Koutný, Vít Osička a Leona Zonygová. Zpestřením veletrhu byla soutěž s názvem *Nejlepší firma očima studentů*, kterou vzájemně bodovali sami soutěžící a ve speciálním internetovém přístupu také jejich spolužáci – diváci. Naši studenti získali první místo za slogan a třikrát čtvrté místo, konkrétně za prezentaci firmy, katalog a za firmu očima studentů. Jejich vizitka skončila šestá a anglická prezentace v soutěži *Firma v 90 sekundách* sedmá.

Metu nejvyšší se podařilo obsadit i v okresním kole olympiády v zeměpise. Vybojovala ji v konkurenci 11 účastníků žákyně druhého ročníku Glorie Götzová. Organizátorem olympiády byla brněnská Masarykova univerzita. Soutěžní test se skládal ze tří

částí – z práce s atlasem, písemného testu geografických znalostí a praktické části. Naše žákyně, mimochodem jako jediná soutěžící z odborné školy, postoupila díky svému výkonu do krajského kola, kde skončila těsně pod stupni vítězů.

Ze všech soutěžních úspěchů máme radost. Děkujeme učitelům za přípravu žáků a úspěšným reprezentantům gratulujeme.

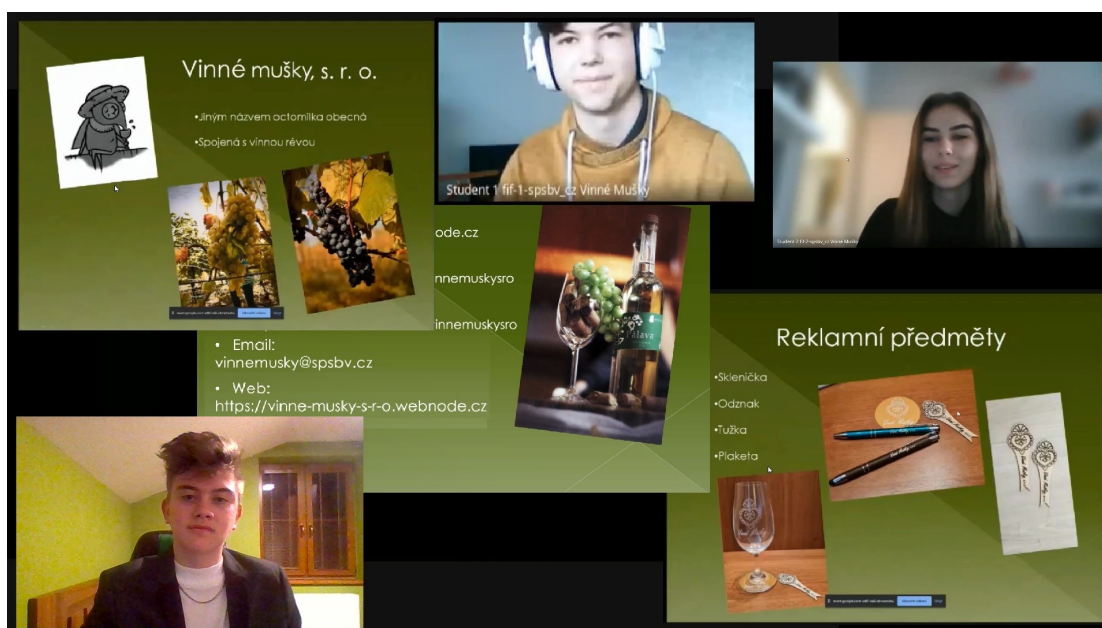
*Ing. Jana Dyčková
zástupkyně ředitelky školy na OA*

Matematický klokan online

Letošní ročník soutěže *Matematický Klokan* probíhal netradičně online, přímo přes systém EduPage. Této soutěže se na naší škole pravidelně účastní žáci 1. a 2. ročníků, ne jinak tomu bylo i letos. I přes šibeniční termín na organizaci se nakonec zúčastnilo 16 žáků. Mezi nejúspěšnější řešitele z naší části Obchodní akademie patří:

1. Silvie Bohunská	OA 1.A
2. Lubomír Bednár	OA 2.B
3. Viktor Osička	OA 1.A
4. Jan Bajko	OA 2.A
5. Glorie Götzová	OA 2.B

*Mgr. Věra Buršíková
učitelka matematiky na OA*

Mistři republiky na OA

I přesto, že jim „koronavirová doba“ velmi nepřeje, naši žáci, kteří se věnují výkonnostnímu, resp. vrcholovému sportu, nespali na vavřínech a v létě se usilovně připravovali na závodní sezónu, která obvykle začíná ve druhé polovině letních prázdnin. A jak je vidět, vyplatilo se jim to.

V srpnu se v Plzni konalo mistrovství republiky v cyklistice. V disciplíně časovka družstev kadetů startoval za Favorit Brno Šimon Vaníček, žák OA 2. A. Chlapci vyhráli a získali titul mistrů republiky. V souvislosti s cyklistikou musíme vzpomenout i závod Grand Prix v Praze, kde Barbora Němcová, žákyně OA 1. B, startovala v družstvu kadetek

v disciplíně 3 kilometry s pevným startem. Nejenže dívky zvítězily, ale dokonce vytvořily i nový český rekord.

V září se ve Vítkovicích konalo mistrovství republiky dorostu a juniorů, kterého se zúčastnil Tomáš Oberndorfer, žák OA 3. B. Startoval v běhu na 110 m překážek. V něm s náskokem vyhrál a už potřetí ve své kariéře získal v této disciplíně titul mistra republiky.

Všem gratulujeme a přejeme úspěšný kariérní růst i v dalších letech.

Mgr. Maroš Ščerbík, učitel TEV na OA

Student naší školy stříbrný na Evropském festivalu mládeže

Úspěšného atleta Tomáše Oberndorfera, studenta třetího ročníku naší školy, zpovídá jeho spolužák David Svoboda.

Hned na začátek se tě zeptám na otázku, kterou jsi už určitě párkrát slyšel, a to: Jak ses dostal k atletice? Už od mala jsi věděl, že se tomuto sportu budeš věnovat, nebo jsi zkoušel i jiné sporty?

Jako malý jsem hrával fotbal, začal jsem kolem 3 let a vydržel jsem u něj do 6 let. Pak mě to přestalo bavit a skončil jsem s tím. V té době jsem nevěděl, co bych chtěl dělat jako další sport, spíš mě to táhlo k počítači. Ale mamka řekla, že prostě nebudu sedět doma a v břevclavské radnici viděla reklamu nebo příspěvek, že břevclavská atletika nabírá nové lidi. No a tak mě přihlásila. No a u atletiky jsem už zůstal a doufám, že i zůstanu. *(klepe při tom na stůl).*

Můžeš říct, že jsi se stal úspěšným atletem oproti jiným, se kterými jsi trénoval? Třeba proto, že jsi sportem trávil mnohem více času, věnoval se mu i po konci tréninku a vůbec dřel na sobě více než ostatní?

Když jsem přestoupil do skupiny, kterou měl pan Chlumecký tady v Břevclavi, tak jsem tam byl jednoznačně nejhůřší a řekl bych, že i nejmladší. Ale když na tréninky budete chodit pravidelně, tak po-

každé budete o něco lepší než posledně. Každý trénink vám něco dá. Postupem času jsem byl lepší a lepší, ale v té tréninkové skupině byly ze začátku lepší sportovci. Měli lepší rychlost, lepší časy na 60 m...prostě na všem. Ale já jsem se narodil ve znamení lva a lev má tendenci být dominantní, takže jsem trénoval a trénoval. Nejen proto, že mě atletika bavila, ale hlavně proto že jsem chtěl být stejně dobrý jako ostatní. No a pak se psal rok 2017, kde jsem na halovém šampionátu skončil na pátém místě na 60 m překážek. A na podzim jsem vyhrál venkovní šampionát - po našem republiku - a o víkend později jsem skončil na třetím místě na Mezinárodním utkání pěti zemí. Teď, když tak přemýšlím, tak jsem neřekl, jak jsem se dostal k překážkám - popravě já sám moc nevím, ale vím, že jednou mě trenér začal dávat na překážky a postupem času se překážky staly mojí hlavní disciplínou.

Co ty a strava, Tome? Máš nějaké speciální diety, například během přípravy na závody? Nebo si hlídáš jídelníček průběžně?

Abych řekl pravdu, tak nemám žádnou dietu ani neřeším nějak

stravu, ale teď si protiřečím, protože se trochu snažím jíst zdravěji, sem tam nějaké ovoce, a často kuřecí maso na přírodní s rýží nebo těstoviny a tak. Snažím se dostat do sebe potřebné živiny a další důležité látky - sacharidy, bílkoviny. Ale když doma v šuplíku vidím tyčinky nebo brambůrky, tak neodmítnu. Nebo třeba si hodně rád dám mekáč. Což mi připomíná, že teď o víkend se najím mekáče J. A musím říct, že se nebudu šetřit. *(směje se)*

V létě minulého roku jsi zaznamenal velký úspěch ve své kariéře. V ázerbájdžánském hlavním městě Baku jsi na Evropském festivalu olympijských nadějí dokázal v běhu na 110 metrů překážek vybojovat stříbrnou medaili a s časem 13,64s jsi byl pouze 5 setin sekundy za vítězem. Jaký jsi měl pocit těsně před začátkem závodu, byl jsi ve stresu?

Ano, byl jsem hodně nervózní. Hlavně před finálovým během. Než nás odvedli na dráhu, tak se musím přiznat, že jsem se trochu pozvracel do pusy, jak jsem byl nervózní. Na dráze jsme si zkoušeli překážky a na mně šlo hodně vidět, že jsem nervózní. Trenér-

ka, co mě měla na starost, mi řekla: „Tome, seš ve finále, ať to skončí jakkoliv, tak je to úspěch. Běž si to finále užít a netrap se tím, jak to dopadne.“ V tu chvíli ze mě ten stres spadl a cítil jsem se líp. Musím jí poděkovat. Nebýt jí, tak bych tak dobře nedopadl.

A co například tvůj trenér - očekával takhle podařený závod?

Trenér to vůbec nečekal. Troufám si říct, že mi i nevěřil. Ale jelikož mám fakt skvělou tréninkovou skupinu, kde se navzájem všichni podporujeme, tak mi věřili všichni ostatní a já dokázal prodat svůj talent.

Jak jsi tak skvělý výsledek oslavil?

Oslava nebyla nějak velká. Oslavil jsem to s rodinou. Otevřeli jsme láhev šampaňského, pak nějaké víno a udělali jsme táborák a opékali špekáčky, pak jsme rozžhavili gril a grilovali.

Jak to zvládáš se školou? Přece jen jsi úspěšný atlet a není lehké se profesionálně a pečlivě připravovat na závody a do toho stíhat školu a učit se do odborných předmětů.

Já to mám nastavené tak, že škola je prostě na prvním místě a přes to nejede vlak. Atletika je až po škole. Takže já ze školy jdu hned na trénink, kde jsem třeba i dvě hodiny. Potom dojdu teprve domů. A když píšeme test, tak se učím až po tréninku, což je u mě někdy nadlidský výkon. Já jsem nikdy nebyl studijní typ, ale když jsem si k učivu fakt sedl a učil se ho, tak jsem byl schopný se to naučit za 30 minut úplně v pohodě.

Vychází ti učitelé, případně celá organizace školy vstříc? Máš například individuální vzdělávací plán?

Neřekl bych, že mi vycházejí vstříc, spíš mi přijde, že mě

v tom podporují. A nejspíš jsou i rádi, že někdo dělá sport a je úspěšný. Na druhou stranu si možná někteří můžou myslet, že jsem někdy úplně debil. Omlouvám se za ten výraz. Ale může to na někoho působit i tak, že se neučím, protože si myslí si, že je frajer. Takový já rozhodně nechci být – myslet si, že jsem kdoví co. Já sám to nemám rád, když se tak někdo chová. A přiznávám, že tak někdy můžu působit, ale ve skutečnosti se snažím ze všech sil, abych tak nepůsobil.

No a co ten individuální vzdělávací plán? Nikdy jsi o něm ani nepřemýšlel? Třeba jen proto, abys nemusel vysedávat na všech hodinách.

Popravdě jsem nad tím moc nepřemýšlel. Vždycky jsem školu v pohodě zvládal. I když někdy

to bylo o fous. Nakonec jsem to ale nějak zvládl a prošel do dalšího ročníku. Ale základní škola a střední škola je už fakt rozdíl.

V čem? Myslíš v učivu nebo v přístupu k tobě, případně k žákům obecně?

Celkově. V učivu je to víc složitější než na základní škole. Rozhodně musíte učení věnovat víc času. Na střední už to prostě není taková sranda. A přístup k nám, žákům, mi také přijde jiný. Nechovají se k nám jako k dětem, ale v podstatě jako k dospělým.

Omlouvám se, nevím, jak lépe to popsat.

Za tvou dosavadní kariéru jsi předvedl řadu skvělých výsledků. Podařilo se ti už pokořit nějaký český rekord, nebo se k němu alespoň přiblížit?

Ještě ne, vždycky mi k tomu chyběl fakt kousek. Ale doufám, že to někdy přijde. Mít doma takovou skleněnou plaketku, kde je napsané, že jsem překonal národní rekord, by bylo super. Ale teď jsem prvním rokem junior a chybí mi tři desetiny sekundy do překonání národního rekordu.

Co mi můžeš říct o tom, na co se teď nejvíce připravuješ a jaká velká událost tě v nejbližších měsících čeká?

Teď (rozhovor proveden v říjnu 2020, pozn. Davida) mám týden volno od tréninků a závodů. Je to něco jako dovolená, takže si dávám vcelku zaslouženou pauzu. Příští týden se pomalu začnu přípravu na halovou sezonu. Budeme ze začátku chodit klusat, tj. běhat třeba 6 km. Pak, do venkovní sezony, bych se chtěl nominovat na Mistrovství světa, které se bude odehrávat v keňském Nairobi. A v nejlepším, když to bude možné, překonat národní rekord, když k němu mám teď tak blízko. Ale samozřejmě zdraví je přednější (naráží na zhoršující se epidemiologickou situaci, pozn. redakce).

A jak si představuješ svou kariéru dál? Budeš se sportu věnovat i později? Případně máš nějaký sen, metu, které bys chtěl dosáhnout?

Svou kariéru bych chtěl hlavně přežít ve zdraví, to je nejdůležitější, jak už jsem říkal. Jinak bych se chtěl dostat, nebo se aspoň nominovat jednou na velkou olympiádu a celkově ukázat republice i světu, co ve mně je. Hlavně bych chtěl ale vytrvat u atletiky. To je pro mě důležité.

Letošní školní rok byl vzhledem k epidemiologické situaci opravdu velmi specifický. Žáci do školy chodili pouze během září, poté se přešlo na distanční výuku. V průběhu listopadu a prosince se na čas vrátily maturitní ročníky. Těsně přes Vánoce se vrátily i zbylé ročníky, každý z nich však jen na týden. O tom, že tento způsob školního roku byl poněkud nešťastný, svědčila nejen narůstající zoufalost a únava na straně pedagogických pracovníků, ale především zvětšující se skepse na straně žáků. Dokladem toho jsou i následující příspěvky.

Distanční výuka pohledem učitele

Po uzavření škol kvůli pandemii jsme se ocitli ze dne na den v nové situaci - museli jsme přejít z běžné prezenční výuky na výuku distanční. Poprvé nás zasáhlo toto nařízení už loni na jaře, letošní školní rok však ovlivnilo zcela zásadně.

Někteří žáci zpočátku změnu přivítali, líbila se jim možnost více si organizovat svůj čas, mj. i pozdější ranní vstávání. Postupně však svůj názor měnili. Pochopili, že se nejedná o prázdniny, ale naopak o náročné období. A náročné bylo i pro pedagogy. Ti trávili on-line výukou a přípravou na ni spoustu hodin denně. Někdo učil z doma, někdo ze školy. Hodně záleželo na tom, který předmět byl vyučován, ale celkově lze říct, že distanční výuka byla pro učitele výrazně časově náročnější než ta prezenční.

Prodlužující se doba distanční výuky si u nás ve škole vyžádala nastavení nových pravidel a úpravu školního řádu. V závislosti na týdenní dotaci hodin daného předmětu ve stálém rozvrhu jsme určili, kolik hodin musí být vyučováno on-line synchronně. Dbali jsme na doporučení a snažili se žáky nepřetěžovat. Ve 4. ročníku jsme se intenzivněji zaměřovali na maturitní předměty a změnili minimální počet známek nutných pro klasifikaci žáka na konci pololetí.

Problémy provázející distanční výuku v jiných školách neminuly ani nás. Žákům občas komplikovalo vyučování nekvalitní internetové připojení, absence kamery nebo mikrofonu, v několika případech také nedostupnost odpovídající techniky (měli pouze mobilní telefon a o počítač se museli dělit s ostatními členy rodiny). Ale zažívali jsme i vtípné situace, například když si někdo omylem nevyplnul kameru nebo mikrofon a pustil do éteru něco nechtěného.

Velkou nevýhodou byla sociální izolace a omezení kontaktů. My učitelé jsme občas měli pocit, že mlu-

Rodinná hospitace během online hodiny

víme do prázdná, žáci nereagovali na otázky nebo měli potíže s vyjadřováním, vymlouvali se a bylo čím dál těžší je zaktivizovat. Šlo bezesporu o psychicky hodně náročné období pro obě strany.

Každý měsíc jsme výuku vyhodnocovali. Vedoucí metodických komisí sledovali, zda zvládneme probírat předepsané učivo, třídní učitelé zase řešili na základě podnětů od kolegů problémy se žáky, případně s jejich rodiči. I když na rozdíl od minulého školního roku byla účast na výuce povinná, naráželi jsme u několika jednotlivců na absence a neplnění úkolů. Snažili jsme se předejít tomu, aby nedošlo k dlouhodobému zaostávání a ztrátě další motivace.

Přesto se ve druhém pololetí ke konci distanční výuky situace o něco zhoršila.

I tady však platí, že všechno zlé je pro něco dobré. Velkým přínosem bylo pro většinu zvládnutí on-line prostředí a rozšíření dovedností souvisejících s prací na počítači. Žáci si mohli ověřit schopnost samostatné práce z domova. Máme velkou radost, že většina se s nastalými těžkými podmínkami zdárně poprala. První výsledky společné poctivé práce vidíme u maturantů. Všichni z oboru Obchodní akademie prospěli z praktické zkoušky z odborných předmětů a zatím i ústních zkoušek (pozn. redakce: psáno 1. června 2021). Ještě nejsou vyhodnoceny didaktické testy, ale věříme, že i u nich budou úspěšní. Potěšila nás slova některých žáků a rodičů svědčící o tom, že si více uvědomují význam a potřebnost pedagogické profese.

Covid-19 neovlivnil jen výuku. Změněným podmínkám jsme museli přizpůsobit i ostatní školní aktivity. Některé nebylo možné realizovat (např. školní ples, lyžařský výcvikový kurz nebo kurz

ochrany člověka v mimořádných situacích), další probíhaly ve zcela jiné podobě (např. adaptační kurz prváků) nebo pouze on-line. Touto formou jsme zdárně zorganizovali dny otevřených dveří pro budoucí zájemce o studium, třídní schůzky v prvních ročnících, přednášku a besedu Nehodou to začíná a také přípravu žáků na soutěže. Potěšily nás úspěchy našich reprezentantů na veletrzích fiktivních firem, v soutěžích z účetnictví, grafických předmětů, zeměpisu nebo vítězství v celostátním kole soutěže *Finanční gramotnost*.

Závěrem je nutno konstatovat, že učitelé i žáci se shodli, že z dlouhodobého hlediska nelze prezentaci výuku ve třídách tou distanční kvalitně nahradit. Nezbyvá proto než si přát, abychom takové nahrazování už v budoucnu nemuseli absolvovat.

*Ing. Jana Dyčková
zástupkyně ředitelky pro součást OA*

Distanční výuka pohledem žáků aneb Student v čase Korony

Většinou máme zhruba tři hodiny denně. Někdy už mi to leze na nervy a mám chuť si snad rozmlátit klávesnici o hlavu. Ale nějak to vždycky zvládnou. Nejvíce mě baví hodiny, kdy nemusím dělat vůbec nic, a jen a jen poslouchat. Pro mě jsou tyto hodiny něco jako záchytné body, kdy se zklidním. Jenže pak tam naskočí matika a já vím, že jsem totálně v ... háji. Po této hodině fakt sedím jako duch tkz. (dead in side), ale nějak se dám zpátky do pořádku.

No jo, ale pak si všimnu na EduPage, že zítra píšeme dva testy a k tomu máme pět hodin!!! No to snad ne?! A zas mám chuť se jít zabít. Naštěstí v tom okamžiku zazvoní pizza a tím pádem jsem zase v klidu a takzvaně „kálím na školu“. Taky věřím, že nejsem jediný, kdo má nervy. Oni ti učitelé podle mě ze mě taky mají nervy a někdy i přes ten monitor cítím, že je na mě novodobý Komenský tak našťvaný, že kdybych byl vedle něho, tak mě snad seřeže, že si týden nesednu. Ale jsem v klidu. Nesedím totiž ve škole ale za monitorem, a tudíž mi nemůžou vůbec nic.

Ale do školy se vcelku těším, protože vím, že se tam víc naučím a bude mě to víc bavit. Online hodiny sice mají taky svoje kouzlo - nemusím nic dělat, učitelé mě nevidí a teoreticky se můžu flákat (vím, že bych to dělat neměl, ale bohužel jsem líný...), ale nebaví mě to. I proto už se těším do školy. Tam si totiž lenošení nebudu moct dovolit.

Tomáš Svoboda, EL 1.A

Většina lidí myslí, že distanční výuka nejvíce zasáhla jen studenty a učitele, není tomu ale zdaleka tak. Z mého úhlu pohledu výrazně ovlivnila i rodiče studentů, zaměstnavatele, podnikatele a mnoho dalších. Je to vlastně taková menší rovnice. Rodiče převzali v březnu žezlo po učitelích a museli se doma věnovat dětem při výuce. Někteří si tak museli u svých zaměstnavatelů zažádat o náhradní volna, protože jejich malé ratolesti nemohly zůstat doma samy bez dohledu dospělého.

Na jaře loňského roku to vypadalo, že online výuka všem vyhovuje, člověk si vstával, jak se mu zachtělo, a online hodiny se nebraly tak vážně. Myslím si, že to byla velká chyba. Se svými spolužáky pocítujeme nedostatky v některých předmětech, protože jsme jim nevěnovali takovou pozornost.

Zatímco letos to bylo úplně o něčem jiném. Výuka nám začínala většinou v osm tak, jak je tomu normálně ve škole. Sice jsme se neučili sedm hodin v kuse každý den, ale přidělených povinných hodin bylo přece jenom více. Stejně jako úkolů a testů.

Nechci, aby to vyznělo, že si učení online vychvaluji, právě naopak. Tento způsob mi vůbec nevyhovuje a sama na sobě vidím, že některé předměty se pomocí počítače a kamerky naučit opravdu nedají. Samozřejmě tu záleží i na vůli a chtění člověka se daný předmět naučit. Nejsem ten typ, který by školu zahazoval a bral ji na lehkou váhu, snažím se vždy v rámci učení co nejvíce toho udělat a úkoly odevzdávat do stanovených termínů, jenomže jsou tu předměty, které patří mezi ty méně oblíbené, a tady začíná panovat prokrastinace, která učení zadržuje jinou činností, nebo odloží na poslední chvíli.

Toto období není pro nikoho jednoduché a myslím si, že ve všech zanechá stopy ještě dlouhou dobu. Už si nepřeji zažít distanční výuku a ani žádné jiné nouzové stavy. Tento způsob výuky mi opravdu nevyhovuje a mám pocit, že ani většině lidí v mém okolí.

Simona Kondllová, OA 3.A

A je tady další ráno. Právě mi zazvonil budík. Je 7:45. V tuhle dobu už jsem bývala dávno u školy, ale teď teprve vstávám. Zvedám se z postele a jdu si do kuchyně udělat kávu. „Hurá, to mě snad trochu nastartuje,“ pomyslím si a jdu si sednout znovu na postel.

Pomaloučku popíjím kávu a čekám, až mi zazvoní mobil, že už máme hodinu. A je to tady. Připojím se, pozdravím a vypínám mikrofon.

Máme daně, jeden z předmětů, kde nás učitelka vyvolává, takže se musím nějak udržet vzhůru, i když na mě postel vyloženě volá, ať si jdu ještě na chvíli zdřímnout. Jsem vyvolaná a odpověď nevím. Normálně bych byla nahraná, teď si ale aspoň na malý moment zapnu mikrofon, aby bylo jasné, že slyším a udělám klasické: „Hmmm...“ a rychle hledám odpověď na internetu. Mezitím už ale učitelka vyvolává někoho jiného a já opět mikrofon vypínám. Zapnu ho zase na konci hodiny, abych řekla aspoň na shledanou.

Konečně je konec. Máme jednu volnou hodinu, tak si jdu udělat snídani. Po ní jdu na další hodinu.

Učitelé se nás stále na něco ptají. Chápu to, za normálních okolností vše posuzují z našich výrazů, což teď není možné. Ale nikdo z nás nevydá ani hlásku. „Sakra, proč nikdo nic neříká?“ říkám si pořád, ale sama neřeknu ani slovo.

Dnes máme jen 2 hodiny, takže už končíme. Čeká na mě ale velká spousta úkolů. Ležím na posteli s mobilem v ruce, koukám na učebnice a vším, co v sobě mám, se přemlouvám, abych šla úkoly udělat. Kdepak. Lenost je silnější než já. Proto se jdu dívat na televizi.

„Proč jsi dnes nic nedělala? Takto nedoděláš ani třeták!“ bombarduje mě otázkami mamka. „Nevím,“ odpovím jí a nelžu, protože opravdu nevím. Sama se cítím špatně, že jsem takový lenoch, a slibuju sama sobě, že zítra se do toho opravdu pustím naplno... Jenže zítra je pro mě vlastně dnes, protože den bude úplně stejný.

Už z toho blázním.

Petra Bušková, OA 3.A

Jak víte z předchozího dotazníku, četba knih našťastí nebyla státem zakázána. I když ne po celou dobu jsme měli možnost se k tištěnému slovu legálně dostat. Vzhledem k blížícímu se strašáku jménem maturita se však pár odvážných a zodpovědných (nebo možná už příliš znuđených) jedinců k psanému slovu přece jen dostalo. Ano, audioknihy či jejich elektronické verze našťastí nikdo nezrušil ani nezakázal. Níže najdete jejich

tipy na klasická díla ze školního maturitního seznamu. Třeba vám budou inspirací k vlastní četbě, nebo vám pomohou s přípravou maturitní otázky.

Recenze: Robinson Crusoe

Čtivé dílo Daniela Defoea je populární už více než 300 let. Defoe se narodil roku 1660 v Anglii a za svůj život napsal mnoho knih, které jsou řazeny do doby osvícenství. A Robinson patří mezi jeho nejznámější a nejkvalitnější díla.

Příběh pojednává o trosečnickovi Robinsonu Crusoe, jenž ztroskotá na pustém ostrově a je nucen zde žít dlouhých 30 let, při kterých prožívá nejedno dobrodružství.

Fanoušci tohoto díla jistě vědí, že se jedná o dobrodružný román, který Defoe naplnil mnoha napínavými okamžiky, jako je například přepadení kanibalů, kteří pravidelně přijíždějí na ostrov provádět tajuplný rituál. Při jednom z nich Robinson zachrání mladého zajatce, kterému začne mu říkat Pátek. Z něj se pak stane jeho nejoddanější společník. Mě osobně nejvíce zaujala část, kdy Robinson převezve pirátské přepadení, a tím se i dostane z ostrova pryč.

Přestože nepatřím mezi vášnivé čtenáře, kniha se mi velmi zamlouvala díky Robinsonovu neutuchajícímu odhodlání přežít úplně sám na pustém ostrově. Rovněž se mi moc líbila Robinsonova vynalézavost, jak se snažil civilizovat ostrov, uvažovat racionálně a učit Pátka modernímu životu. Dalším potvrzením toho, že toto literární dílo je opravdu kvalitní, je důkaz, že ho nalezneme v naší povinné četbě.

Slabší stránkou tohoto příběhu je rozvláčnější uvedení do děje. Přesto bych knihu Robinson Crusoe doporučil všem, kteří mají rádi poutavý a dechberoucí příběh.

David Pardovský, OA 3.A

Recenze: Divá Bára

Povídka od Boženy Němcové *Divá Bára* je venkovským prozaickým dílem z roku 1856. Dílo je krátké a dobře čtivé, proto jej všem vřele doporučuji. Jde o poutavý příběh, který zaujme jak mladší čtenáře, tak i maturanty, kteří mají možnost zvolit si knihu do svého maturitního seznamu povinné četby.

V díle se objevují archaické výrazy, které mi občas dělaly problémy. U některých jsem si musela dokonce vyhledat jejich význam. Ale jinak je dílo psáno jednoduše, srozumitelnou formou, která se vám bude určitě líbit.

Něco málo z obsahu. Vesničané se Báry báli. Neměli ji rádi, protože byla jiná než všichni ostatní. Podezírali ji, že je dítětem divé ženy. Naopak byla kamarádkou kostelníkovy Josífky a Elšky z fary. Pointou příběhu

je, že Bára vylekala správce ze sousedního panství, proto jí byl udělen trest: Musela přespat na hřbitově v kostnici. Za pomoc kamarádce před nešťastným sňatkem tak byla potrestaná. Také její otec byl propuštěn z práce obecního pastýře.

Příběh je vyvážený – odměnou za všechny křivdy spáchané na Báře je v závěru její záchrana myslivcem, který ji miloval a vzal si ji za ženu. Místo ponížené dívky ji ráno vesničané našli šťastnou a nepokořenou.

Němcová byla podle mě jako divá Bára – silná, hrdá, nespoutaná, spravedlivá, nebojácná. Kontextem díla se snažila upozornit na postavení žen v tehdejší společnosti, kde ženy neměly žádná práva. Z tohoto důvodu tedy o Báře psala jako o drsné dívce, jež se jen tak něčemu nepodřídí a je nezávislá na mužích. Ukázala poměry na vesnici v druhé polovině 19. století, kdy se majetek stal měřítkem posuzování lidí. Bára by se měla stát vzorem mnoha současných dívek.

Petra Fibingrová, OA 3.A

TESTÍK

Pro čtenáře jsme si připravili malý testík, na základě něhož zjistíte, jak moc vás kronavirová doba ovlivnila.

Co se v Jednotě považuje za „kontraband“, který nikomu nesmí prodat?

- a) zelenina a ovoce
- b) pečivo
- c) bublifuk

Jak správně číst v koronavirové době?

- a) na internetu
- b) audioknihy
- c) číst normální knihu s respirátorem na puse a po každé stránce si dezinfikovat ruce

Jak chodit se psem na procházku?

- a) vůbec
- b) pouze po dvoře
- c) vodítko musí být permanentně napnuté na dva metry

Co by nejvíce vyděsilo rodiče studentů?

- a) kdyby došla dezinfekce
- b) kdyby začaly prázdniny
- c) kdyby byly zavřeny firmy poskytující internet

Ondřej Spevár, EL1A

100. VÝROČÍ ZALOŽENÍ OBCHODNÍ AKADEMIE BŘECLAV

Ve školním roce 2019/2020 jsme si připomenuli 100. výročí vzniku břeclavské obchodní akademie. Při příležitosti tohoto jubilea naše škola uskutečnila několik akcí a také vydala almanach.

Setkání stávajících i bývalých zaměstnanců školy

Páteční dopoledne dne 22. listopadu 2019 patřilo žákům. Na konci bohatého programu předali zástupci žáků ze studentského parlamentu časovou schránku s dokumenty a vzkazy pro budoucí generace. Schránka byla umístěna do prostoru nad jevištěm auly, který není běžně přístupný.

Odpoledne pak slavilo téměř 70 učitelů a provozních a správních zaměstnanců, kteří na obchodní akademii pracují nebo pracovali. Celé setkání provázela velmi přátelská atmosféra, někteří účastníci se potkali po mnoha letech a vzpomínky nebraly konce.

Sobota 23. listopadu byla věnována absolventům, příznivcům školy a veřejnosti. Začala dnem otevřených dveří, při kterém si návštěvníci mohli prohlédnout kromě interiéru školy výstavu starých učebnic, učebních pomůcek a historických dokumentů včetně originálů vysvědčení. To nejstarší pocházelo z prvního roku existence školy. Expozici doplňovala dochova-

ná tabla a fotografie. Účast byla opravdu velká – škola praskala ve švech. A velký byl také zájem o vydaný almanach a pamětní listy.

Odpoledne odhalila paní Jana Kaněrová za přítomnosti starosty a místostarosty Břeclavi, členů pedagogického sboru, hostů a veřejnosti cedulku u stromu vysazeného v roce 2009 na počest osobnosti břeclavské kultury - našeho bývalého učitele Mgr. Bedřicha Kaněry. Následoval oficiální program v břeclavském kině. Čestná místa v obecenstvu zaujali kromě významných hostů a sponzorů také absolventi školy - medailisté z republikových, evropských i světových klání.

Důstojnou tečkou za dvoudenním maratonom oslav bylo představení *Veselé paničky windsorské* v podání školního souboru Divadla Bedřicha Kaněry a v režii kolegyně Ing. Dany Vilímkové. Zahráli si v něm jak nynější, tak bývalí žáci.

Křest almanachu – zleva PhDr. Leo Čuda, Ing. Viktor Beran a Ing. Jaroslav Glier

Je samozřejmé, že tak rozsáhlé akce oslav výročí by škola vlastními silami nezvládla. Poděkování patří všem, kteří k jejich realizaci přispěli, a to nejen financemi, věcnými dary, písemným materiálem, fotografiemi, ale i osobními zážitky a odbornými radami. Připraveného programu se zúčastnilo kolem 600 osob, které jej hodnotily veskrze pozitivně. Děkujeme jim za vřelá slova chvály, velmi si jich vážíme. Jsou pro nás závkem do budoucna. Oslavy se vydařily a my jdeme dál...

František Krause (vnuk stavitele budovy školy Josefa Macouna), absolvent z roku 1971, při zápisu do kroniky k výročí školy

NEKROLOG

Ve věku 67 let nás 31. prosince 2020 náhle opustil Ing. Jaroslav Glier, ředitel Střední průmyslové školy Edvarda Beneše a obchodní akademie Břeclav.

Jeho jméno je spojeno s Lednicí, kde žil se svou rodinou a kde se aktivně účastnil veřejného života. Zejména však je spojeno s Břeclaví, kde po vystudování Fakulty strojního inženýrství na VUT v Brně v roce 1981 započal na SOU Sovadinova svoji pedagogickou dráhu jako učitel odborných předmětů a vychovatel.

V letech 1987 – 1990 zde vykonával funkci ředitele školy a od roku 1998 byl až do 31. 7. 2004 zástupcem ředitele. Poté se stal ředitelem SPŠ

E. Beneše. V tomto roce byla s břeclavskou průmyslovkou sloučena učiliště Břeclav a Valtice. V roce 2012 se součástí školy stala ještě Obchodní akademie Břeclav.

Za jeho vedení škola také získala svou dnešní moderní podobu, protože se uskutečnilo mnoho investičních akcí spojených s opravami a modernizací, mj. budovy všech součástí školy získaly novou fasádu a nové moderní vybavení.

Ing. Glier nebyl jenom ředitel školy a učitel, ale jako každý člověk měl i spoustu koníčků a zájmů. S manželkou často cestoval především po České republice, jejich velkou zálibou byly výlety na kole. Rád jezdil také s kamarády na ryby a v zimě na hory lyžovat. Jeho velkou zálibou, přestože pocházel z Olomoucka, byla i práce ve vinohradě. Právě pěstování vína si se svými přáteli často a dlouho vykládal.

Pan Glier odešel nečekaně a bez rozloučení. Budete nám chybět, pane řediteli.

Obchodní akademie v Břeclavi i její předchůdkyně za dobu své stoleté existence vzdělaly a vyslaly do praxe tisíce absolventů. Na její půdě také vyučovaly desítky zaměstnanců. Každý z nich měl svůj vlastní osud, který z části utvářel sám svými rozhodnutími, z části jej formovala doba a okolnosti.

V následujících dvou textech díky paní Jaroslavě Rajchmanové, jejich autorce, která je praneřeí odvážného hrdiny prvního z nich, vám můžeme aspoň některé přiblížit.

Josef Taláb, absolvent Veřejné obchodní školy a příslušník Royal Air Force

Josef Taláb se narodil 16. července 1909 v Hruškách do rodiny drobného zemědělce. Svého otce však téměř nepoznal. Tak jako mnoho mužů té doby i on byl odveden na bojiště první světové války, kde v roce 1915 položil svůj život. Josef a jeho tři mladší sourozenci proto vyrůstali bez otce.

Josef byl velmi snaživý a učenlivý žák, v letech 1915 – 1919 absolvoval Obecnou školu v Hruškách a v letech 1919 – 1923 Měšťanskou školu v Břeclavi, po jejímž dokončení chtěl dále pokračovat na břeclavské Veřejné obchodní škole. Mamince však jeho nadšení způsobovalo starosti, jako vdova a matka čtyř dětí to měla v životě těžké. Josef ji však doslova uprosil, takže nakonec svolila.

V září 1923 nastoupil do prvního ročníku, jeho třídním učitelem byl Bohumír Škůrek, dále jej vyučoval Josef Řezníček, Linhart Keclík a Ing. Bohumil Kočvara. O tom, že studia nebyla pro něho ani jeho maminku jednoduchá, svědčí i skutečnost, že ve druhém ročníku mu Moravský zemský výbor jako jedinému žákovi ročníku udělil stipendium po 100 Kč. Po absolvování v roce 1925 byl Josef přijat do Kuffnerovy hospodářské správy, v rámci níž pracoval jako hospodářský adjunkt na statku v Břeclavi (dnešní Janský dvůr) a v Prusánkách.

Rok 1929 znamenal začátek plnění vojenských povinností. Do branné moci byl oproti běžnému nástupu nováčků předčasně zařazen již v květnu. Důvodem bylo velmi pravděpodobně jeho vzdělání a praxe v administrativě. U Doplňovacího okresního velitelství v Uherském Hradišti vedl evidence branců, gážistů ve výslužbě a vojáků v záloze v politických okresech Hodonín, Kyjov, Uherské Hradiště a Uherský Brod. V říjnu 1929 byl už jako voják přemístěn do Olomouce, kde se po uplynutí povinné osmnáctiměsíční prezenční služby rozhodl pokračovat ve vojenské kariéře jako tzv. délesloužící. Do zálohy odešel k 1. lednu 1938 a na krátkou dobu si našel práci úředníka u firmy SIGMUND PUMPY v Lutíně.

Po vyhlášení Protektorátu Čechy a Morava v březnu 1939 se Josef rozhodl odejít do zahraniční armády. Ještě v květnu odeslal mamince dopis, kde však nijak nenaznačoval své budoucí plány, tedy úmysl

Josef Taláb jako příslušník československé armády, foceno před 2. sv. válkou

opustit vlast. To byla poslední zpráva, kterou od něj rodina obdržela.

Jeho cesta vedla nejdříve do Polska, v Krakově podepsal předběžný souhlas se službou ve francouzské cizinecké legii a koncem července odjel lodí z Gdyně do Francie. Následovala cesta do Lille, Marseille, alžírského Oranu a Sidi-Bel-Abbes. V Alžíru absolvoval náročný vojenský výcvik ve tvrdých podmínkách pouště.

Koncem září se Josef vrátil zpět do Marseille a přesunul se do Agde, kde vstoupil do branné moci. Zbývající část roku 1939 a první polovinu roku 1940 strávil na různých pozicích u Pěšího pluku ve Francii. Po porážce Francie se rozhodl pokračovat v boji proti Německu, odjel tedy do přístavu v Séte, odtud do Gibraltaru a Velké Británie, kde se přihlásil k letectvu. Od podzimu 1940 do jara 1941 absolvoval radiotelegrafický kurz, následně střelecký kurz a v srpnu byl přemístěn k 311. peruti Britského královského letectva Royal Air Force (RAF). Zde jej čekal nejdříve operační výcvik, po jehož skončení byl 2. února 1942 již zařazen do bojové činnosti.

V rámci svého působení u 311. peruti RAF se Josef zúčastnil devíti operačních letů, ten poslední, nálet na Dortmund, se mu stal osudným. Z letiště v East Wrethamu odstartovala šestičlenná osádka Wellingtonu 14. dubna 1942 v pozdních večerních hodinách. Po odhození pum na cíl byl však letoun na zpáteční cestě zasazen protiletadlovou střelbou a zřítíl se na území Nizozemska. Při havárii zemřeli tři členové osádky, mezi nimi i Josef Taláb, další tři se zachránili. Josef a jeho dva spolubojovníci byli pohřbeni na městském hřbitově v Eindhovenu.

In memoriam byl Sgt. Josef Taláb vyznamenán dvěma medailemi ještě v době druhé světové války. V roce 1991 v rámci morální a politické rehabilitace byl pak povýšen do hodnosti podplukovníka ve výslužbě.

Josef Taláb jako příslušník legie ve Francii

Hrob Josefa Talába

Hermína Chuml, vyučující na OA (1946-1949)

Příběh Hermíny Chuml byl vytvořen na základě písemné komunikace s její dcerou Vierou Ann Hillis a ústních informací od synovce Jana Pivoňky.

Hermína Chuml, roz. Pivoňková, se narodila v roce 1909 a spolu se svým o čtyři roky mladším bratrem vyrůstala v Němčičkách. V dětském věku přišli sourozenci o maminku, jejich otec se časem podruhé oženil a rodina se přestěhovala do Břeclavi, kde zakoupili domek v Nerudově ulici.

Hermína si po absolvování školního vzdělání našla místo vychovatelky v rodině diplomata, kde se starala o jeho dvě dcery. Vzhledem k povolání otce bylo součástí jejich života cestování. Začátkem 40. let 20. století pobývali ve Velké Británii, odkud v březnu 1941 odjeli lodí do kanadského Halifaxu. Po vylodění cestovali po Kanadě a Spojených státech amerických, kde koncem roku 1941 zakotvili v Pasadeně v Kalifornii.

V dubnu 1946 se Hermína vrátila zpět do Čech a začala vyučovat angličtinu – na Gymnáziu

v Břeclavi (v letech 1946–1948) a na Obchodní akademii v Břeclavi (od září 1946 do srpna 1949). Zároveň udržovala písemný kontakt s Johnem Chumlem, potomkem českých vystěhovalců do USA, kteří původem pocházeli z jižních Čech. Její dcera Viera Ann Hillis má za to, že se s ním poprvé setkala v českém klubu v době jejího pobytu v Pasadeně.

Nastupujícímu komunistickému režimu však vadil její „styk se západem“ a situace pro ni začala být obtížná. Se svými problémy se v dopisech svěřovala Johnovi, který v roce 1949 přijel do Čech, aby se vzali. Společně odcestovali do Kalifornie, usadili se v Tustinu, kde měl John pomerančový sad, který byl zdrojem jejich obživy.

Hermína Chuml zemřela v USA v roce 1998 ve věku nedožitých 90 let.

Žáci si prohlíží historická tabla

Předávání časové schránky

Ing. Marcela Pardovská (členka zastupitelstva a rady města Břeclav) a Ing. Petr Dlouhý, absolvent, ředitel Městského muzea a galerie Břeclav, p. o.

Vystoupení školního divadelního souboru

Marie McDowell, roz. Kelemenová, absolventka z roku 1990 (sponzor oslav)

Starosta Břeclavi Bc. Svatopluk Pěček na výstavě k výročí školy

Paní Jana Kaněrová při odhalení pamětní cedulky